

49

Allan Olsen

||: A | G^A :|| (gentages hele melodien)

det sidste de høre var et brev han sendte fra en fætter i alamaloo
de sjældent varsler om et gyldent håb tog de gamle begærligt imod
som en gnist fra en hammer der hugger i en sjæl sprang han væk en fuldmånebrud
en skrælling af en kone og et mylder af unger går igen og sukker endnu

med guld i hans øjne var han bound for glory horisonten var en rimpet sæk
han stod bundet til masten med voks i hans ører mens han så sit land sejle væk
folk stod og gloede som et trist refræn til de glemte at synke deres spyt
skovtossen slog med en gren på et låg til folk sagde hold op - hvad kan det nytte?

||: fortynine :||

de fandt ham for nylig i dead mans' gulch på ryggen af et muldyrskellet
han var halvt begravet i klapperslangesand og nogle rester af det sidste han havde ædt
hans fingerknogler krammede på en pose flikket sammen af norlansk hør
hans kæbe hang og dinglede uden mere at sige som raslefolks kæver gør

hvornår det gik galt er svært at sige men det altid for sent at vende om
når himmelvøvsen kalder på dem der gør virklighed til en drøm

der er en måne der lyser og en bjerghulevind en sol der altid er nær
det er det eneste gensplejsede rigtig natur der kan fortælle hvordan det var
undtagen til dem der har et møde med sig selv og tør tro på den slags pjat
som en skrælling af en kone og et mylder af nogle unger går igen og sukker i nat

||: fortynine :||